mítnuta, a odvolání st-lů z tohoto usnesení, kterýžto právní prostředek nedošel vyřízení kompetentním úřadem. Tímto orgánem kompetentním byl toliko úřad župní. Když tedy žal. úřad svým výrokem vyřešil meritorně otázku mezi městem a st-li spornou stran nároku st-li žádaného, a to jako příslušná instance vyšší, maje po ruce opravný prostředek dnešních st-lů, dostalo se sporu meritorního vyřešení orgánem k tomu povolaným a jsou bezvýznamné vady řízení, které se před vydáním nař. rozhodnutí sběhly.

Mohl tedy nss přistoupiti k řešení meritorní stránky sporu.

St-lé spatřují právní základ svých nároků na drah. přídavky jednak v usneseních měst. rady a měst. zast. z roku 1920, jednak v unesení měst. zast. z 29. prosince 1922, jímž byly měst. zaměstnancům zajištěny dosavadní požitky podle předpisů platných pro stát. zaměstnance. I kdyby se mohlo připustiti, že tato usnesení jsou způsobilá býti formálním právním základem nároku st-lů, přece by st-lé mohli na nich budovati své právní nároky jen za předpokladu, že usnesení ta nebyla později pravoplatně odvolána nebo nahražena platnými usneseními jiného obsahu.

Podle správních spisů byla usnesením měst. zast. ze 14. března 1923 provedena nová úprava služ. požitků st-lů podle zák. č. 394/1922, jíž byly slov. drah. přídavky obecních zaměstnanců odstraněny. Usnesení to nabylo moci práva a nastala jím tudíž derogace všech usnesení předchozích jemu odporujících, tedy i usnesení měst. zast. z 9. října 1920, zástupcem stížnosti při veř. úst. líčení dovolávaného, pokud by se týkalo slov. drah. přídavku. Tato usnesení nemohou tudíž býti dostatečným právním podkladem pro nárok st-lů; jiných objektivních předpisů právních, z nichž by tvrzené nároky plynuly bezprostředně, není a st-lé se ani žádných takových dalších norem právních nedovolávají.

Za tohoto stavu neuznal nss potřebným, zabývati se věcně ještě další námitkou stížnosti, brojící proti výroku žal. úřadu, že st-lům nepřísluší nárok na slov. drah. přídavky také z toho dalšího důvodu, že město U. S. není povinno poskytovati svým zaměstnancům požitky jako město s reg. magistrátem, poněvadž se přetvořilo na velkou obec, neboť i kdyby tento důvod neobstál a stížnosti v tomto směru byly snad uznány důvodnými, nedosáhli by st-lé cíle svého, totiž zrušení nař. rozhodnutí, kdyžtě námitkám směřujícím proti prvému ze dvou samostatných důvodů, na nichž spočívá výrok žal. úřadu odpírající st-lům nárok na slov. drah. přídavky, nebylo možno přiznati úspěch.

Č. 5452.

Vojenské věci: Gážista v záloze nemá právního nároku na převzetí do činné služby.

(Nález ze dne 5. března 1926 č. 7367/25).

Věc: Bohumír P. v B. proti ministerstvu národní obrany o povolání do činné služby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím nevyhovělo mno st-lově žádosti o povolání do činné služby a dodalo, že přeložení do zálohy, nařízené výnosem č. 14.698/14, zůstává v platnosti.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou neshledal nss důvodnou.

St-l sloužil v býv. armádě rak.-uh. jako gážista z povolání, posléze jako setník a byl výnosem likvidujícího min. války ve Vídni ze 14. února 1919 přeložen dnem 1. ledna 1919 do výslužby a přiznány mu zaopatř. požitky, které mu na poukaz mno z 9. září 1919 vyplácela čsl. voj. pens. likvidatura. Ke své přihlášce byl st-l osobním věstníkem mno z 2. října 1920 převzat do čsl. armády jako gážista ve výslužbě. Výnosem mno z 25. července 1924 byl přeložen dnem 1. července 1924 do zálohy a zastavena mu výplata zaopatř. požitků z důvodu, že nemá nároku na požtiky ty, poněvadž se jakožto býv. gážista z povolání nepřihlásil o převzetí do činné služby, nýbrž do výslužby a poněvadž byl při superarbitraci dne 29. února 1924 uznán ke službě způsobilým. Tento výnos byl st-li doručen nejpozději dne 9. září 1924, neboť tímto dnem jest datováno podání, jímž st-l žádal o povolání do činné služby a v němž uváděl, že cit. výnos o přeložení do výslužby obdržel. Vešel tedy výnos onen v moc práva. Stížností před nss-em naříkán nebyl. Proto mohlo žal. min., vyřizujíc řečenou žádost z 9. září 1924, přihlížeti ke st-li jen jako k čsl. gážistovi v záloze.

Právního nároku na převzetí do činné služby však gážisté v záloze nemají, poněvadž není žádná právní norma, která by jim nárok takový přiznávala, i jest převzetí takové zůstaveno volné úvaze mno. Není-li právního nároku ve věci samé, není ani nároku na sdělení důvodů, které vedly úřad k jeho nepřiznání, i není vadou, nebyly-li důvody tyto v nař. rozhodnutí uvedeny.

Tvrdí-li stížnost, že žal. úřad měl povinnost st-le převzíti do činné služby, když byl při superarbitraci uznán ke službě způsobilým, tvrdí tak tedy neprávem a tvrdí dále, že úřad měl poskytnouti st-li zaopatř. požitky, když jej nepřevzal do činné služby, tvrdí tak rovněž neprávem, neboť záložnímu gážistovi, který jest ke službě schopen, právní nárok na zaopatř. požitky dle zákona nepřísluší.

Námitka, že žal. úřad nebyl oprávněn poukázati na pravoplatnost svého rozhodnutí, kterým byl st-l přeložen do zálohy, když st-lovu žádost meritorně vyřídil, jest mezpodstatná již proto, že dotyčný dodatek, že st-lovo přeložení do zálohy zůstává v platnosti, byl vysloven pouze jakožo důsledek výroku, že se st-l nepřejímá do činné služby, nehledě ani k tomu, že žal. úřad, jak shora uvedeno, právem přihlížel k st-li jako ke gážistovi záložnímu a že by se byl tedy mohl také právní moci přeložení onoho právem dovolati. — — —

Č. 5453.

Legionáři. — Samospráva obecní: K aplikaci předpisů zákona č. 462/1919 o místech legionářům vyhražených na místa ve službě obecní.

(Nález ze dne 5. března 1926 č. 21.960/25).